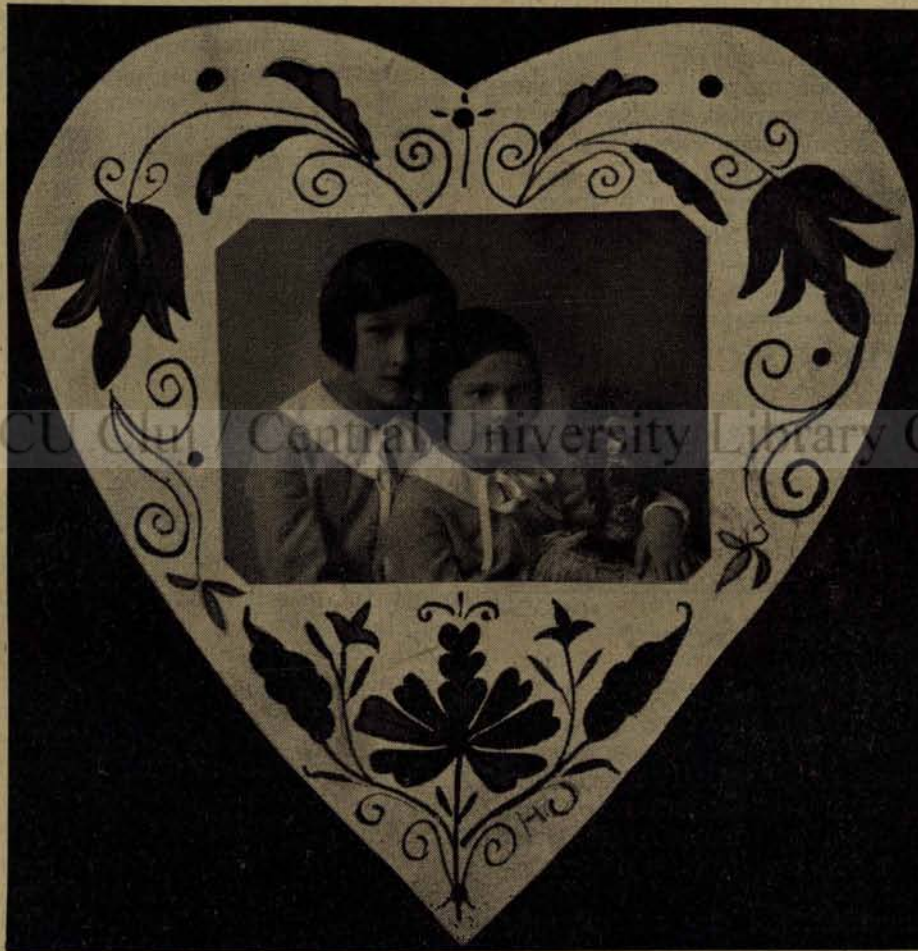

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKCLAP

Az Uj Cimborá virágoskertjéből.

Báró Bánffy Gabriella és Katinka, Cluj.

1936. MÁRCIUS
20.

IV. ÉVFOLYAM
9. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Kertészkedjünk!

A régebbi kis kertészeink már tudják, hogy vannak egynyári és vannak kétnyári, vagy évelő virágok. Az egynyárit minden évben vetni kell s abban az évben virit is. Az évelőket, mint pl. harangvirág, nefelejts, törökszékfü — egyik évben vetik, s a másikban virágzanak. Vannak aztán olyan évelők is, amelyeket nem magról szaporítanak, hanem ültetés által. Pl. a margaretát is. Nyáron át elbokrosodik. Tavasszal aztán kiveszik a földből, szétszedik. Egy bokorból lesz 3—4, így szaporodik. Azt pedig bizonyára a természetrajzból is tanultátok, hogy vannak évelő növények, pl. a tulipán, jacint, narcis, amelyek hagymájuk által terjednek és szaporodnak.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK!

Körül csillagos az ég.

*Körül csillagos az ég, majd eszedbe jutok még,
De már akkor késő lesz, késő lesz, késő lesz,
Mert a szívem másé lesz.*

Mi a szökőév?

Tudom, sokan vannak a kis cimborák között, akik nem tudják, hogy mi a szökőév. Talán még olyan is akad, aki attól tart, hogy a szökőév megszökik és év nélkül maradunk. No, hiszen az nem is volna olyan nagy baj, hogyha az ember életkorában a szökőévek nem jelentenék az idő mulását. Sajnos azonban, a szökőév is éppen olyan évnek számít, mint a más esztendő, sőt egy nappal még hosszabb. Ezekután sokan kíváncsiak vagytok arra, hogy tulajdonképpen mi is a szökőév és miért vannak 365 napos, rendes évek és miért vannak 366 napos, úgynevezett szökőévek.

Tudni kell, hogy az esztendő azt az időt fejezi ki, amennyi alatt a Föld egy keringést végez a Nap körül. A Föld napkörüli keringését nem 365 nap alatt fejezi be, hanem, amint a csillagászok azt kiszámították, a Föld napkörüli keringésének ideje, tehát az esztendő hosszúsága 365 nap 5 óra 48 perc és 47 másodperc. A magasabb osztályokba járó kis

cimborákat érdekelni fogja, hogy a csillagászok ezt a következő számmal fejezik ki: Az év 365.2422 nap.

Mi következik most már ebből a tényből? Ha az esztendőt állandóan 365 naposnak vennék fel, minthogy a Föld 365 és $\frac{1}{4}$ nap alatt keringi körül a napot, minden évben egy negyednappal meg kellene toldanunk az évet, hogy ne maradjunk el az időszámítással. Természetesen ezt gyakorlatilag nem lehet megvalósítani, ezért a naptárkészítésnél úgy oldják meg a kérdést, hogy minden negyedik évben február hónapban 28 helyett 29 napot vesznek fel. Igen ám, de amint az előbb közölt pontos számadatokból láthattátok, a különbség nem pontosan egy negyed nap, hanem 11 perccel és 13 másodperccel kevesebb. Így aztán évszázadok alatt megint bajok származnának a szökőnap beiktatásából. Ezért aztán a százados szökőévekből csak minden negyedikét iktatják be szökőévnek. Így például 1800—1900 rendes évek, a 2000-ik év azonban szökőév lesz, 2100—2200, 3200 nem lesznek szökőévek. 2400-ban megint szökőesztendő lesz. Ügyelnek aztán természetesen arra is, a naptár összeállításánál, hogy még az ezután jelentkező hibákat is esetről esetre kiigazítsák.

Az emberiség történetében sok ilyen naptárjavítás van feljegyezve. Például 1582-ben XIII. Gergely pápa rendeletére tíz nappal meg kellett toldani az évet. A Julius Caesar által alakított naptár óta ugyanis ennyire szaporodott fel a hiba. Ugy oldották meg a kérdést, hogy október 5-én 15-ét irtak napi dátumul. Ezt azonban csak a katolikus országokban fogadták el. Ez a magyarázata annak, hogy a görögkeleti országokban a legutóbbi időkig a régi naptárt használták, sőt sok helyen még most is aszerint számítják a napokat. Így nálunk már újév is elmúlt, amikor a görög naptár szerint karácsony van.

Még egy érdekes dolgot akarok elmondani. A közfelfogás szerint február 29-ike a szökőnap. Már pedig ez a feltevés hibás, mert Gergely pápa bullája 1582-ben határozottan kimondja, hogy február 23-ika után, tehát február 24-én van a szökőnap. Vagyis ezek szerint szökőévekben nem 29-ike a szökőnap, hanem 24-ike.

Ez tehát a szökőév és a szökőnap jelentőségének magyarázata. Világosan megértették tehát — remélem, — hogy azért szökőév minden negyedik esztendő, mert a Föld napkörüli keringését 365 és $\frac{1}{4}$ nap alatt végzi el. Így négy esztendőnként egy nappal kell megtoldani az évet.

Feri bácsi.

Tavaszi ének.

III. rész.

*En is a kertemben elbűvölten járok,
Reám mosolyognak csodaszép virágok.
Hosszan nézem a fák szép virágos ágát,
S áldva magasztalom Isten nagy jószágát.*

*Aldom, Isten, áldom a te szent nevedet,
Te ébresztéd fel a szendergő rügyeket.
A Nap mosolygása a Te mosolygásod,
Ami szépet látok, a Te alkotásod.*

*Minden a Te műved: az Ég, a Föld, a Nap;
Hogy a merre nézek, virágok nyílnak.*

BENEDEK ELEK.

A titok.

— Mese. —

Volt egyszer egy szegény özvegyasszony és annak egyetlen fia.

Ez a fiu mindig azon törte a fejét, mivel lehetne az embereket szerencsésé és boldoggá tenni.

Egyszer, amint így töpreng magában, egy méhecske zümmög a füle mellett. A fiu úgy értette, hogy a méhecske azt zümmögi:

— Mi bajod, hékás?

— Busulok, — felelte a fiu, — mert nem tudom kitalálni, mitől lennének az emberek boldogabbak.

— Jaj pedig annak megvan a titka, — felelt a méhecske, — de nagy utat kell tegyél, mig megtalálsz.

— Elmegyek én szívesen a világ végére is, csak megtaláljam, — szolt a fiu. — Mondjad csak hamar merre menjek!

— Kelj fel reggel napkelte előtt, mosakodj meg harminccseppel és indulj arra, ahol a nap felkel. Menj egyenesen két napig, soha le ne térjél a járt utról. Akkor elérkezel egy nagy sötét erdőbe, ahol csak egyetlen egy odvas fa van, a többi mind ép. Ha te ezt az egyet megtalálsz szerencsés vagy, mert ennek az odvában van elrejtve, egy kis ezüst dobozban, az emberi boldogulás titka.

— Ki fogom venni! — szolt a fiu kemény, határozott hangon.

— Nem úgy van az, — nevetett a méhecske. — Őrzi ám azt a bejáratot. Egy makacs öregember, aki láthatatlan nagy pallóssal áll őrt. Sohasem tudod, hova üssél, mégis ki kell verjed kezéből a pallóssal. Az öregember neve: *Előítélet*. De ne félj tőle semmit, mert csak a gyávákat tudja elkergetni. Törtess bátran előre.

Megköszönte a jótanácsot és mindent megfogadva és megtéve, reggel utnak indult.

Megtalálta az erdőt és a nagy odvas fát is. Ugyancsak meresztette a szemét, hátha meglátja az öreg embert is, de hiába. Csak valami imbolygó árnyékot látott a fa előtt.

Gyorsan felkapta furkósbotját és az árnyék

felé sújtott s azzal a fához lépve bátran benyult az üregbe. Sokáig keresgélt a korhadék közt, mig megtalálta a kis dobozt. Sietett vele ki a világosságra és felnyitotta. Azt gondolta, kincs fog benne találni, de csak egy összehajtogatott papiros volt, melyet mohón olvasni kezdett.

Ez állt benne:

„Az emberek boldogulásának titka az, hogy tanuljanak a méhektől és a hangyáktól. Ezek a kis állatok együttesen munkálkodnak az összes boldogulására. Az emberek is szövetkezzenek! Pártolja mindenki a szövetkezést, melynek tagja lett, akkor jólét, boldogság és megelégedés lesz a jutalma.“

A fiu bezárta újra a dobozt és hazafelé indult. Útközben gondosan figyelte a méheket és a hangyákat. Bámulta azt a nagy összetartást és fegyelmet, amit ezeknek a kis állatoknak országában tapasztalt.

Hazatérve megalakította az első szövetkezetet. Ez lett ezer és ezer ember boldogulásának a forrása. Minél többet áldoztak a szövetkezetért, annál gazdagabbak lettek, mert aki a szövetkezetért tesz, másokért is tesz, de önmagának is jól cselekszik!

Mikor a méhecske újra találkozott a fiuval, megkérdezte:

— Na tudod már, mi az emberek boldogulásának a titka?

— Tudom, tudom: a szövetkezés!

Gál Lajosné.

Akik elfelejtették az idő mulását.

Máli néni: Olvasta, szomszédasszony, ez ideén nem igen fognak bálozni.

Szidi néni: Mire is való az, amikor olyan reumás az ember lába!

Jan Wolski: Meséből valóság.

— Szövetkezeti ifjusági regény. —

Eszperantóból magyarra átdolgozta:

Kormos Jenő.

Vajjon csak mese?
Nem hiszi senki se,
De ilyen lesz majd a világ,
Ha munkás kedvünk magasra hág.

Konopnicka Mária után:
Ferenczy László Matcella.

ELSŐ RÉSZ.

Vesződés a gyermekekkel.

Antika — a kéményseprő.

— Antika! . . . Hol vagy?! . . . Anti gyere elő azonnal, amíg jól van dolgod! — Ördög vigye el a fiuját! Anti, gyere már! Gyere, amíg ki nem jövök a béketürésből! Gyere, mert bepanaszollak apádnak, ő aztán majd alaposan kiporolja a nadrágodat . . . Antika!

Anyja hiába hívja, hiába erőlteti a tüdejét.

A fiu a háztetőn kuporog, a kémény mögött. Ugy hallgat ott, mint a nyul a fűben és nem is gondol holmi lemenetelre. Jól tudja, hogy anyja mindent elmond apjának és azt is tudja, hogy az apai nadrágszija érintkezésbe fog jönni a bőrének felületével.

És azért sem megy le.

Anyja hadd haragudjék. Az sem baj, ha meghuzza majd a fülét. Panáskodjék. — Apám verjen agyon — mindegy! . . . Nem megyek le. Hogy is mennék le, mikor kéményseprősdít akarok játszani?

*

Nem árt tudnunk, hogy Antikán kívül még három barátja rejtőzött el a háztetőn: Bódi, Feri és Laci. Egyforma jó mákvirágoeszkák.

A padlásról hosszú ruhaszáritó kötelet akasztottak le szép észrevétlenül. A Feri anyja orra elől elvitték a kéménytisztogató seprőt, valahol az udvaron szereztek egy nagy követ, kötelet kötöttek rá és — anélkül, hogy valaki észrevette volna őket — titokban felmásztak a háztetőre. A kéményig tornászták fel magukat és nyomban élvezni kezdték a kéményseprői hivatallal járó gyönyörűségeket.

Mekkora öröm! Milyen szép munka! Elragadtatásukban állhatatosan takarítják a kéményt.

A korommal vegyes izzadság, hosszú csikokban csurog le arcukról. Fekete tenyereikkel szépen letörlik, szétkenégetik, annyira, hogy saját édesanyja sem tudná kiválasztani egyiket sem az ujdonsült ördögfiókákat közül.

*

Azért dolgoznak rendületlenül . . . arra igazán nem jut idejük, hogy külsejükkel törődjenek, gondolkozni sem érnek rá afölött, hogy mi vár rájuk otthon, mikor a háztetőről kénytelenek lesznek leszállani.

Igy az anyai szemrehányás . . . a melegviz a szappannal és a nem kevésbé meleg apai nadrágszija egyre türelmetlenebbül várja őket.

Ó, milyen kicsiség! A vidám, közös munkáért szívesen felajánlják a bőrüket.

Mancit meg akarta enni a tehén.

— Mancik, kicsikém, miért sírsz? — kérdi anyja a zokogó négyéves leánykát.

— A tehén, anyuka, — a tehén! . . .

— Mit csinált a tehén? Mondd csak!

— Meg akart enni! . . .

— Mit beszélsz, te gyerek?!

— Igazat, anyuka. Kijöttem a kis sajtárommal, hogy megfejjem a tehenet, de megütött a farkával és nekem jött a fejével, hogy megegyen! . . .

— Ne sirj, Mancik. — Nincs semmi baj.

*

— Rettenetes, mennyi baj van egy ilyen kis leánnyal. Alig látszik ki a földből és máris mindenbe beleüti az orrát . . .

Ha ebédet főzök, ott alkalmatlankodik a lábamnál. — Segíteni akar nekem! Erre a szobába küldöm.

— Eredj, Mancik. — mondom neki, — ülj le egy kicsit Jancsika mellé.

Bemegy és leül a kis öccse mellé, ringatni kezdi, de olyan nagy igyekezettel, hogy a babát csaknem kiröpíti a bölcsőből.

Most pedig az istállóban tett látogatást . . .

*

— Miért mentél közel a tehénhez, te kis szeleburdi?

— Meg akartam fejni, ahogy te szoktad, anyuka.

És mitévő legyen az ember egy ilyen pöttyömnyi leánykával? Meg sem verheti, olyan kicsi.

A póruljárt szobafestők.

Fülsüketítő csörömpölés az apa dolgozó-szobájában.

Az anya berohan.

A gyönyörű szőnyegen felborított székek között kiömlött víz, törött korsó, egy szép porcellánváza darabjai.

Vilmos és Misi sirva orditoznak.

A helyükben mi is éppen ugy orditoznánk. Mert Vilmosnak hatalmas daganat diszeleg a szeme alatt, Misinek pedig a térde van összezúzva.

— Semmirekellő kölykök! Hányszor mondtam, hogy ne nyissatok be az apátok dolgozó-szobájába.

— De anyuka, szobafestést játszottunk . . . Olyan jó játék!

— Megint számárcodtatok?

— Ó — nem számárcodtunk! Csakugyan szobafestést játszottunk. Állványt csináltunk székekből. Misi tartotta nekem a vizeskancsót . . . a festékeskanna helyett . . . Én pedig a tollcsőrővel — mint valami ecsettel — a falat festetem! Nézd, anyuka, mennyire haladtunk!

— Ebadta kölykei, sirba teszték engem!

Hajnalka gondos anya akar lenni.

Hajnalkának vendége van. Kriszti, a szomszédék leánykája.

Félrevonultak egy sarokba és valamit buzgón munkálkodtak.

— Miért vagytok olyan nagy csendben? — kérdi a Hajnalka anyja, aki éppen akkor lépett be a szobába.

— Azért, mert dolgozunk: ruhácskákat varrunk a babáinknak.

— Ruhácskákat? Miből varrjátok? Mutassátok azokat a ruhákat.

— Tessék, kérlek, anyuka! Ugye szépek?

— Hajnalka! Az Istenért! Honnan szerezted ezeket a rongyokat?

— Az új ruhámból szabtam. Te is átalakítottad nekem a ruháidat; anyuka és Krisztivel mi is átalakítottuk az én ruhácskámat a mi leánykáinknak. Szépen akarjuk öltöztetni őket.

— Hajnalka! Te szivtelen! Te nem szeretsz engem, te csunya, rossz leány!

*.

Hajnalka szivettépően sir. Mert szereti az anyukáját. De Hajnalka maga is anyuka, tehát szépen kell öltöztetnie a babáit.

A gyermekekre gondot kell viselni! . . .

MÁSODIK RÉSZ.

Kitűnő gondolat.

Fejtörő gondok.

A szülőknek is éppen elég bajuk van a saját gyermekeikkel, még akkor is, ha csak egy-kettő van belőlük, de mit szóljon a tanító, akinek egyszerre ötven-hatvan rakoncátlanul-rakoncátlanabb gyermekkel kell vesződnie!

Éppen így volt a mi iskolánkban is. A fiúk olyan körmönfont csinyeket vittek végbe, hogy a tanítók és szülők szeme-szája elállott a nagy csodálkozástól, — a leányok pedig, mint valami eleven mókusok harcuroztak és mindenbe beleütötték az orrukat.

De ha csak az iskolában elkövetett csinyekről volna szó! . . . Ez még semmi! Hanem az összes otthoni és a szomszédokban, az utcán, erdőn, mezőn elkövetett csinyek elpanaszolásával is a szegény meggyötört tanítót zaklatják a szülők, rokonok, szomszédok és az összes jóakarók.

*.

A tanítónak ugy zug a feje, hogy azt hiszi, mindjárt széthasad. De azért órái végeztével ítélkeznie kell az apró bünyösök felett.

S ha minden csinyért vesszővel büntetne, az egész környék fűzfavesszője nem volna elegendő.

Ennyire rosszak azok a gyermekek.

Mentő ötlet.

— Nem, nem bírom tovább. Istenem — elvesztettem a türelmemet! — tördelte kezét titokban a tanító. Kérni fogom az áthelyezésemet egy másik iskolához.

De lelke mélyén sohasem gondolt áthelyeztetésére. Mert — talán különösnek látszik — nagyon szerette fékevesztett növendékeit. És — ami még különösebb — éppen az ugynevezett csinyetteikért szerette őket.

Igen különös ember volt a mi tanítónk.

Mégis más az, ha a gyermekeket csinyjeikért szeretjük és más az, ha magukat a csinyetteket szeretjük. — A mi tanítónk a csinyetteket cseppet sem szerette. (Folytatjuk)

A cserépvirág.

A mi házunk emeletes palota,
Nem napfényes, mint amilyen
Kalota.

Udvarunkon virág sincsen,
Zöldelő fa, ami intsen,
Ami néha bekacagjon hozzánk.

Napsugár a mi szobánkban
nem játszik,
Magas, szürke tűzfal, mi ide
látszik.

Kertünk nincsen, csak egy
cserép.

Nagy öröm minden új levél
S várjuk, várjuk, mikor bont
virágot.

LÁSZLÓ MARCELLA.

Hogyan fiókázik a pénz?

Irta: Dezső bácsi.

Bizonyára mosolyogtok, kedves cimborák, mikor kijelentem, hogy a pénz fiókázik, szaporodik, ha azt jövedelmező üzletbe fektetjük. Beteszek — mondjuk — 100 lejt a takarékpénztárba vagy hitelszövetkezetbe, s anélkül, hogy tennék hozzá egy banit is, az év végén a 100 lejemből már 104 lejem lesz, 20 év múlva a 100 lejem 200 lejre szaporodik, vagyis megduplázódik, még akkor is, ha én ez alatt a 20 esztendő alatt egy banival sem növesztem az alapösszeget.

Azt mondja most valamelyik olvasó cimborám: No, ezt én is megpróbálom. Teszek 100 lejt a perselyembe. Hozzá sem nyulok. Aztán egy év múlva megnézem, megfiadzott-e a pénz? Lett-e a 100 lejből 104 lej? És ha nem lett, majd megírom a magamét annak a Dezső bácsinak, hogyha már olyan jó tréfás kedve van, tegyen mást bolonddó, de ne engemet!

Hohó! kis cimboráim, értsük meg egymást! Én nem azt mondtam, hogy a pénz még a ládafiában is megszaporozik, vagy, hogy a te perselyedben is megfiókázik! Oh nem! Arra még ítéletnapig is hiába várnánk. Hanem, igenis, azt állítottam, hogy bárkinek a pénze biztos üzletbe fektetve, hasznot hoz.

A hitelszövetkezet sok ember pénzével dolgozik, sok ember pénzével üzletet csinál s ebből van haszna. A haszonból aztán mindenkinek juttat egy bizonyos összeget, aki pénzt neki adta, hogy egy vagy több évig használja, forgassa.

Te, mondjuk, 100 lejt tettél be a takarékpénztárba. A pénztár a te 100 lejedet is forgatja többi pénzével együtt, amennyiben kikölesönzi azt — például Péternek, aki éppen 100 lejt kér kölcsön a banktól.

Péter kap 100 lejt azzal a feltétellel, hogy azt egy évig használhatja s ezért az évi használatért köteles a takarékpénztárnak nem 100 lejt, hanem 8 lejjel többet, vagyis 108 lejt visszafizetni. Ezt a 8 lej többletet kamatnak hívjuk. A takarékpénztár tehát a 100 lej után egy év alatt 8 lej kamatot számított. Neked pedig — mint a 100 lej betevőjének — a 8 lej kamathaszonból — mintegy hála fejében 4 lej haszonrészesedést fizet. Más szóval a 8 lej kamatból te is kapsz 4 lej kamatot. Rossz számtanista volnál, ha nem tudnád kiszámítani, hogy a te 100 lejes betétednek kikölesönözése a takarékpénztárnak egy év alatt tisztán 4 lej hitelszöv. hasznot (kamatot) hozott. Mert az összes 8 lej kamatból neked is adott 4 lejt. Neki is megmaradt ugyanennyi. Szóval mindketten jól jártatok. Amint a közmondás megjegyzi: a kecske is jóllakott, de a káposzta is megmaradt. A takarékpénztár is nyert, de a te 100 lej betéted is megmaradt, sőt még meg is fiadzott.

Igen ám, de egy takarékpénztárba ezren és ezren teszik be a pénzüket, s nemcsak 100 lejeiket, hanem még tíz- és százezreket is. Ezeket a pénzeket is kikölesönzi a takarékpénztár olyan embereknek, akiknek pénzre van szüksége. És ezeknek is azt a feltételt tüzi ki, hogy minden kölcsönvett 100 lej után köteles 8-8 lej kamatot (használati díjat) fizetni. Ha — teszem fel — Mihály bácsi egy pár ökröt szeretne venni, de nincs neki elég pénze, hogy azt megvegye, elmegy a takarékpénztárba s onnan kér kölcsön 10.000 lejt. A takarékpénztár igazgatósága, ha meggyőződik arról, hogy Péter bácsinak van háza, földje, gabonája, egyébként vagyonos ember, csak éppen kissé megakadt pénz dolgában (előfordul ez még a gazdag emberekkel is!), szívesen ad neki kölcsönt, hogy kisegitse. Ha a kölcsönkérőnek egy évre 100 lej után 8 lej használati díjat, vagyis kamatot kell visszafizetnie, akkor könnyen ki lehet számítani, hogy 1000 lej kölcsön után tízszer annyit (10 × 8) 80 lejt, 10.000 lej kölcsön után (100 × 8) tehát 800 lejt kell Péter bácsinak egy évre kamat fejében a takarékpénztár részére megfizetnie.

(Folytatjuk.)

Hiu Jutka siralmas esete.

Irtá: Petrovay Gabriella.

Biztosan akad köztetek, kis leány-cimborák között olyan is, aki hiú, aki szereti nézegetni magát a tükörben és néha megpróbálja a nagyokat utánozni. Vigyázatok, a hiúságot túlságba ne vigyétek, mert abból sok baj származhat és elsősorban is ti magatok valljátok kárát, amint ezt az alábbi kis történetben is látni fogjátok.

Jutka ügyes és okos kislány volt, de az iskolatársai mégse nagyon szerették mert Jutka mindig az orruk alá dörzsölte, hogy ő a legszebb köztük és úgy nevezte magát, hogy „Miss III. elemi”. Szó se róla, Jutka tényleg szép kislány volt, de még sokkal szebb lett volna, ha nem tudta volna olyan nagyon magáról, hogy szép és ha nem fitogtatta volna annyit a szépségét.

Egy szép kora tavaszi délelőtt aztán, mikor a gyermekek az iskola udvarán élvezték az enyhe napsütést, Pál Lili, a III. osztály első tanulója így szólt iskolatársnőjéhez:

— Lányok, vasárnap lesz a születésem napja és anyukám megengedte, hogy erre a délutánra meghívjam az egész osztályt uzsonnára. Vasárnap délután tehát szívesen látlak mindnyájatokat.

— Köszönjük! Ott leszünk! Nagyszerű! — kiáltották össze-vissza a lányok és hazafelé senki se beszélt másról, csak a Lili vasárnapi uzsonnájáról.

Jutka is nagy örömmel fogadta a meghívást, mert nemrég kapott egy új ruhát, amit így alkalma lesz az egész osztálynak bemutatni. Gondolatban már látta is magát, amint az új piros bársonyruhájában belibeg Lilihez és mindenki őt fogja nézni, még talán a Lili bátyja, az orvostanhallgató is meg fogja dicsérni... Ahogy haza ért, rögtön a tükör elé állt, hogy újból meggyőződjék a szépségéről, de jaj, Habakuk ne hagyj el! Igaz ez? Hát lehet ez, hogy Jutka bársonysima arcán három pattanás éktelenkedjék? Kettő pont az orra hegyén, egy meg az állán. Még egészen kicsi, alig észrevehető pattanások voltak, de Jutkát kétségbejuttatták. Nem, ilyen arccal nem lehet elmenni a zsurra, — gondolta. Ezeknek a pattanásoknak vasárnapig el kell tűnniök, — határozta el erélyesen. De hogyan? Megvan! — koppintott a fejére Jutka. — Láttam, hogy anyuka esténként bekeni az arcát valami krémmel, fogok abból venni és este én is bekenem az arcomat, mert az a krém biztosan eltünteti a pattanásokat, hisz anyukának sincs soha efféle szörnyűség az arcán.

Délután, amikor anyukája elment otthonról és Jutka egyedül maradt, bement a háló-

szobába, kivette a krémet a fiókból és egy keveset kivett magának belőle egy kis dobozba. Izgatottan várta az estét. Vacsora után jó éjszakát kívánt a szüleinek és a szobájába ment, elővette a krémet, bekente az arcát és elaludt.

Reggel első dolga volt a tükörbe nézni. A pattanások egy kicsit nagyobbak voltak, mint a tegnap és a tetejükön sárgás pont volt. Jutka egész nap rosszkedvű volt. Este megint bekente az arcát, de reggelre a pattanások még nagyobbak lettek és a sárga pont a tetejükön egészen kidudorodott. Ekkor eszébe jutott Jutkának, hogy egyszer olvasta valahol, hogy a pattanásokat ki szokták nyomni. Megörült ennek a gondolatnak és rögtön elhatározta, hogy ő is ki fogja nyomni, holnapra legfeljebb egy kis piros pontocska marad és azt majd bepuderezi. Na, hát ez remek ötlet! — Nemcsak szép vagyok, hanem okos is, — dicsérte önmagát.

Délután, mikor megint egyedül volt otthon, bement az anyu szobájába egy kis puderért. Ahogy kihuzta a fiókot, egy kis fehér téglét pillantott meg. Kíváncsian nyitotta ki. Valami világossárga krém volt benne. — Ahá, — gondolta, — anyuka többféle krémet használ. Hátha ez jobb, mint a másik? — A puderről megfélekedve, gyorsan a dobozba tett egy kicsit a krémből és visszasurrant a szobájába. Este aztán hozzálátott a nagy művelethez. Maga elé tette az asztalra a tükört, közel hajolt hozzá és két ujjá közé szorítva, nyomni kezdte a pattanásokat. Még a könnye is kipottyant fájdalomában, de azért csak nyomta, amíg a pattanások felülete meg nem repedt, mert hát fő a szépség! Végre kész volt mind a hárommal. Igaz, hogy maradt még egy kis sárga pont a pattanások helyén, de hát az igazán semmi volt. Aztán bekente az arcát a sárga krémmel, a pattanások helyén jó vastagon, lefeküdt és mint aki jól végezte dolgát, nemsokára mély álomba merült.

Reggel, ahogy felébredt, az volt az első gondolata, hogy most már biztosan nyoma sincs a pattanásoknak és az arc szebb, mint valaha. Ebben a perében azonban belépett a szobába anyukája és ijedten csapta össze a kezeit, mikor meglátta Jutkát:

— Uram, Teremtőm, hát veled mi van? Milyen az arcod?

— Milyen? — kérdezte ijedten Jutka és az ágyból kiugorva, a tükörhöz szaladt. De borzasztó volt, amit ott látott. Az arca tele volt piros foltokkal, a három pattanás helyén pedig fel volt hólyagosodva a bőre. Keserves

sírásra fakadt és jó időbe telt, amíg annyira magához tért, hogy anyjának el tudta mesélni a történeteket. Anyukája hangos kacagásra fakadt, még a könnyei is csurogtak tőle.

— Oh te kis libuskám, hiszen az a sárga krém tyúkszemirtó volt, azért hólyagosodott úgy fel a pattanások helye, hogy most úgy néz ki az arcod, mintha tyúkszemekkel volna tele. De ez a kis lecke nem ártott neked, — szólt aztán elkomolyodva anyuka. — Ha nem lettél volna olyan hüü, azzal a pár kis pattarással nyugodtan elmehettél volna a zsurra Lilihez, de ilyen arccal ez lehetetlen. Így hát

szépen itthon ülsz és majd azon gondolkodhatsz, hogy milyen kellemetlenségek származhatnak a hiúságból...

Igy történt, hogy Jutka nem jelent meg új piros bárosny ruhájában a Lili zsurján és amíg a lányok Lilinél vidám kacagás közben pusztították a jobbnál jobb habostortát, Jutka könnyes szemmel ült a szobájában és magában százszor is felfogadta, hogy többet soha nem lesz hüü.

És én azt hiszem, hogy egy ilyen siralmas kimeneteli eset után, meg is tartotta a fogadalmát.

A potyajeles.

Vidám leányifjusági szindarab.

Irtá: F. László Marcella,

(Folytatás.)

PAPA: Majd adok én nektek kék papot! Ebéd sehol, de kék pap, az igen! Az egész házat felforgatja. Kell nektek kék pap? No lássuk! Ha nekem valamelyik hibát ejt benne, lesz ne mulass! Nézze meg az ember, még velem, a komoly családfővel is cicáznak. No tessék kezdeni azt a kék papot! Egy-kettő! *Botjával mintha ütni akarna.*

TIBOR (ijedten): Jaj, jaj, apuka! Ne tessék hántani! Inkább mondjuk! *(Kezdi):* Kék pap, kék pap... *(Futnak az asztal körül):* Kék pap, kék pap... kék pap...

(Függöny le.)

III. KÉP.

(Utcai jelenet.)

RIKKANCS (jobbról jő, ujság a hóna alatt): Szenzációs a mai ujság! Keleti Ujság, Ellenzék, Budapesti Hirlap. A Nap, Az Est. Szenzációs a Szatmári Friss Ujság. *(Fel s alá jár.)* Véres események a Szamos-hídfőnél. A 670-es számú autó halálra gázolt egy malacot. Szenzációs a mai ujság! Megtalálták Tutenkámen kétezeréves papucsát. — De nem találják a munkások sehol a munkát. Szenzációs a mai ujság. A pénzügyigazgatósághoz három vagon ezer lejes érkezett. Az egész város kiment a vasúthoz az értékes küldemény fogadtatására. Szenzációs a mai ujság. Új járvány ütötte fel a fejét városunkban. A járványban szenvedők mind a kék papot gyakorolják. Órizzék meg mindenki a kék paptól. *(Kifelé indul.)* Szenzációs a mai ujság!

(Perecesinas jő jobbról. Pereces rud van nála. Szembe jő vele balról a kis csizmadiainas vigan füttyörészve.)

PERECES: Friss a pereg! Friss a pereg! *(A csizmadiainashoz):* Á szögája, csizmadiainas ur! *(Közönség felé):* Friss a pereg! Friss a pereg!

CSIZMADIAINAS: Van szerencsém, pékinas ur!

PERECES: Hm! pajtás, de magasan hordod az orrod!

(Közönséghez): Friss a pereg! Friss a pereg!

CSIZMADIAINAS (hetykén): Tehetem! Egy fityingem sincs, üres a zsebem. Ma ebédem a napnál leszek. De lehet, hogy holnap éhkoppof eszem. *(Gunyosan meghajtja magát):* Á szögája pékinas ur!

PÉKINAS: Á szögája csizmadiainas ur! *(Egyik jobbra, másik balra el.)*

LILI (jobbról jő, Diáksapka a fején, rajta egyenruha, hóna alatt könyvek. Egy szál piros rózsa a kezében. Izgatottan tekintget jobbra-balra, látszik, hogy keres valakit. Kézításkájából tükröt vesz elő és megnézi magát benne. Ideges mozdulattal igazgat magán, a haján, a ruháján, majd hátra néz, aztán papírlapot elővéve, hangosan tanulgat, miközben lassan ballagva eltávozik): Kék pap, kék pap, kék pap. *(Alighogy eltűnik, jő izgatottan Pálos Miki, a hetedik. Elegáns sötétkék ruha van rajta, diáksapka, fehér keztyű a kezében. A szín közepén körülnéz, látszik, hogy szintén vár valakire. A jérfiak jellegzetes mozdulatával megrántja a nyakkendőjét, majd hátra néz, aztán balra ő is el.)*

(Tibor jő jobbról két barátjával, nagyban beszélgetnek.)

I. GIMNÁZISTA: Hogy, kék pap? Hát ez semmi. *(Miközben balra távoznak, hangosan mondogatják):* Kék pap, kék pap, kép kap.

TIBOR: De nem kép kap. Kezdtétek előlről. *(El. Balról jő vissza a perecesinas a csizmadiainással karonfogva.)*

PERECESINAS (beszélgetnek): Hallod pajtás, az összes inasok mind a kék papot mondják. A hidnál két hentesinas össze is verekedett.

CSIZMADIAINAS: Osztán mi az a kék pap?

PERECESINAS: Hát ezt én sem tudom, de azt mondják, hogy járvány. Aki hallja, mindenki mondja. *(Kezdi ő is):* Kék pap, kék pap, kék pap, kép kap.

CSIZMADIAINAS: Nem kép kap hékás.

PERECESINAS: Hát akkor mondja te, ha jobban tudod. Lássuk.

CSIZMADIAINAS (nagyot nyel és kezdi):

Kék pap, kék pap, kék pap, kék pap, kép kap.

PERECESINAS (aki ravaszul figyel, kárörvendve bele kiált): Hohó, hékás, belesültél! Nem kép kap.

CSIZMADIAINAS: Hallgass, te lisztkukac.

PERECESINAS: Én lisztkukac? Te csirizkirály!

CSIZMADIAINAS: Ki a csirizkirály? Én? (Ledobják a csizmát, pereces rudat, egymásnak mennek, birkóznak. De ekkor megjelenik balról a diák és diákkisasszony, beszélgetve jönnek, észre sem veszik a történeteket.)

PERECESINAS: Te, jönnek. (Elengedik egymást.)

CSIZMADIAINAS: Na, most az egyszer elengedlek. De kerülj még egyszer a kezem közé (megfenyegeti), nem viszed el szárazon. (El jobbra.)

MIKI (eddig a beszélgetés nem volt tisztán kivehető, de hogy az inasok eltávoznak, egyszerre feléjük fordul a közönség érdeklődése): De Lilike, hogy is tételez fel rólam ilyet? Hogy én más lánnyal sétáltam a korzón? Ez merő rágalom.

LILIKE: De igen, Miki. Olyan valaki mondotta, aki magát látta sétálni.

MIKI (dühösen): Biztosan az a hitvány Boros Gyurka volt. Hát az nem is egy más lány volt, hanem a nagynéném Aranyosmedgyesről.

De persze, mert Gyurka pápaszemmel se lát jól, bakfisnak nézte a nagynénémet.

LILIKE (felkacag): Oh, ez a Gyurka, bakfisnak nézte a nagynénjét? Ez remek. Holnap leadom az osztálynak. Ez igazán remek! (A rózsát, amelyet a kezében tart, az ajkához viszi, aztán megszagolja és szórakozottan játszik vele.)

MIKI: Szép az a rózsza, Lilike. Kitől kapta?

LILIKE: Nem kaptam. Otthon nyílt.

MIKI: Lili, adja nekem azt a rózsát.

LILIKE: Csak úgy ingyen?

MIKI (hévvel): Lilike, esküszöm, én mindenre képes volnék magáért. Ha parancsolja, lehozom az égről a Göncöl-szekeket, a nagy medvét, meg a fiastyukot. Lilike, én magáért mindenre képes vagyok. Ugye nekem adja azt a rózsát?

LILIKE: Egy feltétel alatt. Ha tizszer egymásután, de gyorsan és szóhiba nélkül elmondja: kék pap.

MIKI (hévvel): Lilike, magáért mindent, még a kék papot is. (Nagyot nyel és kezdi): Kék pap, kék pap, kék pap, kék pap, kép kap, kép kap, kép kap.

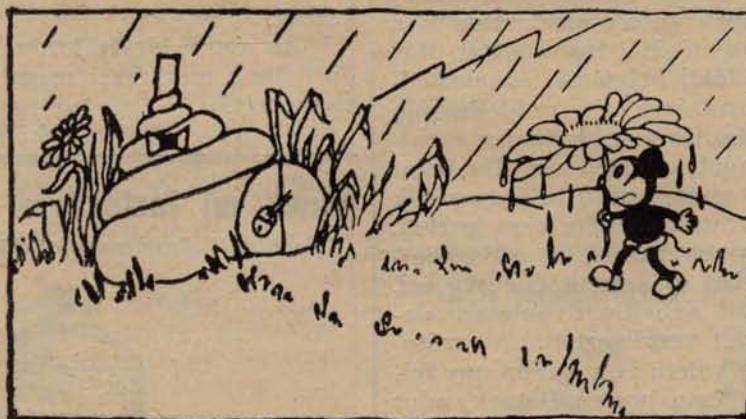
LILIKE (ingerkedve kacag): Csakhogy nem kép kap ám, ezért nem jár rózsza!

MIKI: Kezdjük még egyszer, Lilike. Kék pap, kék pap, kép kap.

LILIKE (kacag): Ujra kép kap!

MIKI: Hát újra kép kap. Kezdjük még egyszer.

LILIKE: Kezdjük.

I.

Egy nyári délután Miki kinn sétált a vadvirágos mezőn, mikor hirtelen sötét fellegek lepték el az eget. Miki szaladt volna haza, de már nem volt rá idő, mert megereedt az eső. Dörgött, villámlott.

— Jaj, Istenem, hova meneküljek? — nézett szét Miki és beállt egy fehér marga-

réta csernyője alá. Akkor veszi észre a közelben Csiga anyó kunyhóját. De milyen furcsa; lakat van az ajtón. Csiga anyó nem volna itthon? De lám, ez a feledékeny Csiga anyó nyitva felejtette az ablakot. No, éppen jó lesz nekem menedékhelynek ez a kis házikó.

(Folytatjuk)

MIKI: Kék pap, kék pap, kék pap, kék pap, (dühösen): kép kap, kép kap, (mind dühösebben): kép kap, kép kap, csak azért is kép kap. Alászolgája, már nem is kell a rózsája! Kép kap, kép kap. (Meghajlik): Volt szerencsém. Kép kap, kép kap. (Dühösen el.)

(Függöny le.)

(Folytatjuk.)

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

29. számú minta.

Doktor bácsi levele a kis cimborákhoz.

Kedves gyermekeim!

Eljöttem újból közéttek, mert újból van hozzátok néhány szavam. Valamikor, ha majd nagyobbak lesztek, még jobban tudni fogjátok, hogy a mi legdrágább kincsünk ebben a földi életben: maga az élet.

Különösen vigyázni kell tehát reája s arra törekednünk, hogy minél tovább tartson. De ez csak úgy lehetséges, ha jobban ügyelünk az egészségünkre. Ezt meg úgy éritek el legjobban, ha nagyon, de nagyon szót fogadtok kedves szüleiteknek! Mert ahogy életeteket a Gondviseléstől kaptátok, úgy annak megtartása is a Gondviselés földi irányításától fog függeni. Már pedig a Gondviselés földi helytartói éppen kedves szüleitek. Az ő hivatásuk és rendeltetésük reátok vigyázni, lépéseiteket irányítani s a bajtól és veszélytől benneteket megóvni. Ha tehát reájuk hallgattok és semmit az ő beleegyezésük nélkül vagy az ő akaratuk ellenére nem tesztek, egészségetek is a legjobb marad. A szófogadatlán gyermeket ezer baj és szerencsétlenség éri, s aki a szüleivel dacol, az a Gondviseléssel dacol és valósággal életét veszélyezteti. A szófogadó gyermek erős lelkületű is, s ez épp úgy feltétele az egészségnek és a hosszú életnek, mint a testi erő. Szó szerint igaz tehát a tizparancsolat isteni fogalmazású szava: tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy e földön. Egyik parancsolat sem ígér hosszú életet, csak ez, amely a szülők iránti engedelmességet rendeli el. És ez a legjobb orvosi tanács is a ti egészségetek megóvására, nemcsak ma, de mindenkorra.

Féltő szeretettel üdvözlök benneteket:

Satu-Mare, 1936. febr.

Steuer Jenő doktor.

A világ főcserkésze.

A fiuknál Lord Baden Powell. A leányoknál Lady Baden Powell.

Baden Powell (olv. Bédn Poól) 1857. febr. 22.-én született Londonban a Hayde-park közelében. Tíz testvére közül ő volt a nyolcadik. A középiskolában mindenki szerette a bajtársait védelmező, tehetséges ifjút, ki ifjúsági lapot is szerkesztett.

Az angol-bur háboruban Baden Powell, mint ezredes, a burok által körülrzárt Mafeking várát védte. Itt használta fel először sikeresen az angol fiukat, az ellenséges állások megfigyelésére és kikémlelésére.

A háboru végén megalapította az angol cserkésztestet, 1905-ben, 12—14 éves, utcán kóborló fiukból.

1907-ben tartotta cserkészeivel az első táborozást. 1908-ban megírta a „Scouting of Boys“-t, a „Cserkésztest kézikönyvét“. 1909-ben elindult első európai útjára s bejárta Belgiumot, Hollandiát, Francia-, Német- és Oroszországot. — 1912-ben az itakhalmi olimpiászon megtartják az első nemzeti cserkésztestet (Svédország, Kanada, Dánia) — 1920-ban Londonban az első jamboreet (világtábor; ejtsd: dzsembori), ahol B. P. a világ főcserkésze lett. Itt a romániai cserkészek is szépen szerepeltek. 1924-ben, Koppenhágában (Dánia) tartották a második jamboreet, amelyen 34 nemzet cserkészei vettek részt. A legutóbbi világtáborozás Magyarországon, Gödöllőn volt, 1934-ben.

A világon rohamosan terjedt el a cserkésztest s ma már a világon mindenütt vannak cserkészek.

Az angol király lordnak nevezte ki Baden Powellt, a cserkésztest megalapítóját, a világ főcserkészt.

Beküldte: Martin Lajos.

Kinek mi tartozik a mesterségéhez?

(Az alanti üres vonalat töltsétek mindig ki).

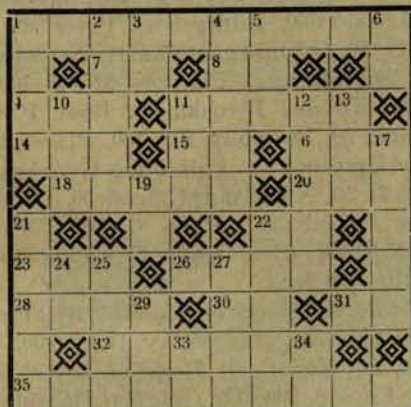

FEJTŐRŐ

Rovatvezető: Solyom István.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Oelbaum Gyurka I. g. o. t.

Vízszintes sorok: 1. Nagy magyar költő, 7. Biztató szó, 8. Szerszám, 9. Ige, felszólító módban, 11. Leánynév, 14. Gyümölcs, 15. Olasz skálahang, 16. Szaglószer, 18. Beteget gyógyít, 20. CRO, 22. Kötőszó, 23. Kereskedelmi cikk, 26. Fiúnév becézve, 28. Nagy folyó, 30. Házi állat, 31. Mindenkinék ez a legfontosabb, 32. Ilyen kalap is van, 35. Szépen esengő nyelv.

Függőleges sorok: 1. Város, 2. Férfi név, 3. Vissza: fém, 4. Fiúnév, 5. A-val a végén dallam, 6. Ételizejtő, 10. U. az mint 14 vízszintes, 11. Álami jövedelem, 12. Jármű, 13. Testrész, 17. Nemzet, 19. Vissza: véd, 21. Kellemesen szórakoztat, 22. Leánynév, 24. Vissza: intelligens ember, 25. Nem érdekelte, 27. A-val leánynév, 29. Zenei félhang, 33. Fém mássalhangzói, 34. Idegen kettős magánhangzó.

Megfejtésül beküldendő: Vízszintes: 1, 11, 18, 32, 35. Függőleges: 2, 4, 12, 17, 21 és 25.

Megfejtési határidő: 1936. április 5. A megfejtők között jutalmul könyveket sorsolunk ki.

Az 5-ik számban közölt rejtvények megfejtése a következő: 1. Szórejtvény: Naptár, 2. Földrajzi pótlórejtvény: Bulgária.

A 6-ik számban közölt keresztrejtvénybe néhány sajtóhiba csuszott be és ezért kevés kis cimborá tudta megfejteni. A helyes megfejtése a következő: Vízszintes: 1. Zsebkendő, 13. Rianás, 18. Arno, 30. Aszal, Függőleges: 1. Zebra, 5. Ernst, 12. Nádor, 14. Itatós és 21. Tanu.

Megfejtést küldtek be: Vaska Klárka, Dávid Béla, Regéczy Irén, Pájer Karesi és Öcsi, Winkel-mayer Margit és Anna, Kiss Zoltán, Barakonyi Ibolya, Rápolthy Jenő, Boldizsár Lilike, Riesler Gyuszi, Plaesintár Erzsébet, Enyedi Magduska, Labud Bandika, Indig Edith, Bálint Gizella, Karsay Ilonka és Böör Piroska.

Nyertesek lettek: Dávid Béla, Pájer Karesi és Öcsi, Barakonyi Ibolya, Riesler Gyuszi és Indig Edith.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. A levél a kéziratokkal s rajzokkal együtt megérkezett. Köszönet a küldeményért. Rövidesen levél megy. — **Dr. Dienes Jenő.** A kéziratokért köszönetünket küldjük. Levél ment. — **Maleschane M.** A kis óvodások üzenetét megkaptam. Nagy örömet szerzett nekem ez a levél, mert az apróságok szeretetét, érdeklődését tudtam meg belőle. Mindig nehezen várják az új számot, s a rajzmintákat szorgalmasan mind le is rajzolják. Kedves óvó néni, ilyen kedves levelet máskor is írjon nekünk, hadd tudjuk, mit tanultak a kicsinyek az Uj Cimborából? — **Payer Karesi és Öcsi.** Nő, ti is megpróbálkoztatok egy kis levéllel. Igaz, hogy csak akkora, mint a nyul farka. A következő, ugy-e, már hosszabb lesz? Bulgáriát egész nagyszerűen megfejtették, nevetek be is kerül a megfejtők közé. — **Szöke Lajos IV. g. o. t., Bandi Dezső III. g. o. t., Szathmáry István, Ütő László, Simó Tibor II. g. o. t.** Munkátok eredménye itt fekszik előttem a kiterített papíron. Jó munkát végeztetek. Kezdetnek biztató. Csak aztán el nem lankadni! Ha Isten segít, meglátogatlak benneteket a tavasszal s akkor megtudom, hogy ki írta közületek a beszámoló levelet. — **Gr. Degenfeld Anny II. el. o. t.** Mindkét levelet megkaptam. Az elsőt is, amelyre a három kislány volt ráfestve. Tetszett nekem ez a kicsi levél, de még jobban az, amit beleírtál. Nagy volt az örööm, mikor a rejtvényfejtésben rád mosolygott a szerenese és egy szép meséskönyvet nyertél. Már el is olvastad. A bélyegeket szorgalmasan gyűjtöd és küldtél a kedves kiesi gyerekeknek is. A tulipánok szépen fejlődnek. Köszönöm az érdeklődésed — az enyémet is szépek, már alig várom, hogy nyiljanak. A megfejtések a sorsoláson részt vesznek. — **Hadadnásdi kis iskolások.** Olyan szépen és értelmesen írtatok, azonkívül helyesen és hiba nélkül, hogy le fogjuk közölni a leveleteket, hadd tanuljanak belőle más gyerekek is. — **Szabó Feri I. el. o. t.** Még csak I-ső osztályos vagy, Ferke s még sem ijedtél meg a levélírástól. Derék dolog! Azt írod, hogy az első osztályosok is minden jót kívánnak az Uj Cimborának s ígéred, hogyha a nagy betűt megtanuljátok, még hosszabb levelet fogtok írni. Ezt már aztán várni fogom! — **Horváth Sarolta iskolája.** Gratulálok, hogy olyan szépen kerétszkdtek ottani kis cimboráink s annyi sok virágmagot küldtek vissza. Főleg az iskola és a templom körül ültettek virágot a gyermekek. No az idén is küldünk nekik. A tulipán- és jácint-hagymákat megköszönjük, de azt csak nyáron lehet majd elküldeni — őszi eltevésre. — **Herz Elly és Ervin.** Az Elly leveléből azt olvasom, hogy te is, Ervin, szeretnél az új cimborák közé állni. Jöjj csak közénk, szívesen várunk. A bekötési táblát még husvét előtt elküldjük. Ferenczy

Béla bácsinál lesz majd néhány darab, úgy, hogy a Satu-mare-i kis cimborák tőle átvehetik. A rejtvényfejtésben csak gyakorold magad tovább is. Egy kis versikével is megpróbálkoztál, bár a versfaragás nehéz dolog, ezért nem is ajánljuk a kis cimboráknak. A versikéd így hangzik:

*Itt a tavasz nemsokára,
Örülök is, várva-várva,
Itt a tavasz nemsokára,
A virágok kinyílása.
Itt a tavasz, itt a tavasz,
Vele együtt a nagy vigasz.*

Ferencz Margitka IV. el. o. t. Szép és rendezettségű szívesen olvastam. Figyelmesen olvasgatva megtudtam belőle, hogy rajtad kívül még két kisebb testvéred olvassa az Uj Cimborát. A titkos rejtvényt nagyon ügyesen fejtetted meg. Dicséretet érdemelsz érte. — *Labud Bandika IV. el. o. t.* Látom, hogy te is bátyáid nyomdokába léptél. Ők is jó rejtvényfejtők és szerkesztők voltak, de te is az vagy. Az új rejtvénynek a rovatvezető bácsi fog majd legjobban örülni. — *Rápolthy Jenőke IV. el. o. t.* Oh, oh! újra beteg voltál. Ez a csúf betegség csak újra, meg újra elővesz. Nagy újságot írsz: elköltözték onnan a Maros mentére. Igaz, hogy a szülőföldtől távol estek, sebj! Hozzánk viszont közelebb lesztek. Az Uj Cimborá tartja veled az örök barátságot. Édesapád benn volt a szerkesztőségben, de sajnós, éppen akkor nem voltam ott. A rejtvénymegfejtés a soroláson résztvesz. A virágmagok megérkeztek, ügyesen kertészkedtél, hogy ilyen sokat gyűjtöttél.

A kiadó bácsi postája.

Az elmúlt hetekben kiadóhivatalunkhoz a következő előfizetések érkeztek be:

Máthé Zoltika 50, Barakonyi Ibolya 50, Bánnyay Károly 92, Bogdán Imike 17, Dranek András 17, Endes Edit 50, Dávid Béla 34, Mózes Károly 50, Aussländer Évi 34, Ábrahám Klári 50, Sváb Feri 17, Schubert Bubi 17, Ref. Kollégium elemi isk. könyvtára 50, Péter János 200, Ritok Lajos 150, Kiss Ágnes 35, Berger Kati 35, Bidló Gábor 50, Ferenczy Miklós 50, Ferenczy Noémi 50, Nagy Loránd 50, Placsintár Adrienne 50, Bodor Judit 17, Burchardt Béla 17, Zsigmond Eszti 17, Hantz Gréte 50, Alexy Pál 50, Bordi Cuci 50, Paull Attila 100, Finta Idikó 50, Bálint Gizella 20, Taufer Ágnes 40, Placsintár Erzsébet 20, Balogh Anna és Erzsébet 17, Marosán Lujza 17, Grand Berta 17, Balogh Mancsi 17, Kárpáti Egon 100, Mihály Ernő 50, Stroe Magduska 50, Inezeffy Gabika 50, Domokos Aliz 50, Bacsenszky testvérek 50, Petrovay Tibor 100, Kohn Vera 50, Vajna Évi 50, Spielmann Gyula 50, Goldstein Öcsi 50, Református iskola Str. Decebal 38. sz. 67, Hilf Margit 100, Mónya Évike 20, Gálffy

Zsigmond 100, Vaska Klári 100, Tana Ferenc 100, Muntyán István 50, Kovács Boriska 67, Adler Évi 17, Szigethi Éva 17, Kondász Feri 17, Balázs Sanyi 34, Nemes Simon 300, Mihály Ernő 50, Tóth Attila 200, Hargitai Öcsi 100, Winkelmayer Margitka 50, Szántó Rózsika 34, Dr. Mátyás Mátyás 200, G. Bethlen László 300, Hönigsberg Péter 50, Placsintár Erzsébet 30, Czineczár Jucika 17, Ambrus, Dobay Erzsébet 50, Rozsnyai Pisti és Marci 100, Bálint Gizella 30, Kovács Piroška 17, Böör Piroška 17, Zsakó Zsóka 50, Bonyhay Évi 100, Placsintár Kató 50, Fidler Erzsébet 34, Folyovics Gyurka 34, Porzsolt Oszkár 50, Nuridsányi Erzsébet 50, Izrael Jutka 50, Pápay Ferenc 30, Paizs György 30, Ulbrich Hildegard 50, Kardos Jenő 17, Egyed László 17, Kun Ottilia 100 lej.

Videkről: Fábrián Irén és Tibi 100, Patsomitis 600, Korolitzin 340, Janovszky Imre 400, Györffy Polixénia 200, Özv. Cseh Józsefné 200, Péter Ödön 67, Olasz Ferenc 200, Br. Bánffy Dániel 200, Balázs Sándor 50, Kozma Piroška 100, Csutak Ferenc 200, Bagossy Ádám 100, Fáy Árpád 200, Mandel Miklós 100, Máthé István 100, Csekme Irén 100, Schatt Emilia 100, Szász Ilus és Gizi 50, Égei Emma 50, Damó Sárka 100, Nagy Éva 100, Cseke Jucika 50, Herskovits S. 50, Simon Piroška 100, Szabó Márta 100, Jánosi Márta 50, Vágó Vitus 100, Lukacsovits Erzsébet 400, Kovács Lajos 100, Sieti Évike 100, Sanek Boriska 100, Kiss Mária 100, Kelecs Gyuláné 100, Steiner Tibor 100, Ref. el. isk. Secueni 150, B. Krémer Mancsi 142, Boda Gizella 150, Debeják Karesi 17, Teleky Jenő 100, Tófalvi István 100, Kiss Lola és Zolti 40, Mihály Ernő 50, Faff Lajos 100, Lövey József 50, Kormos Jenő Chiend 50, Kovács Ödönné 100, Kraft József 200, Szabó Piroška 100, Kovács Zsolt 100, Simó Maria 100, Frank Antal 300, Öry Imre 100, Gazdakör Turches 200, Dr. Küttel 200, Keresztes Izsák 200 lej.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 Lei.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keeskeméti-u. 8. sz., az Uj Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni. Uj előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj